

Reisverslag golftrip Gran Canaria 2018

Roy Broeren

Een traditie die al meer dan 10 jaar in ere wordt gehouden werd ook dit jaar voortgezet met een meerdaagse golftrip, deze keer naar Gran Canaria. Om iedereen op scherp te zetten, had titelverdediger William ons aan de vooravond van de reis al laten weten dat “het groene jasje” ook weer van de partij zou zijn: de overall winnaar wordt vereeuwigd door middel van het borduren van zijn naam achterop het jasje.

Op een regenachtige ochtend op 7 december was het dan eindelijk zo ver, vijf van de zes strijders verzamelde om 05:30u op Rotterdam Airport, het beginpunt van onze reis naar de zon! Gertjan die woonachtig is in Nice zou met een andere vlucht komen.

De vlucht met Transavia vertrok mooi op tijd en na een vlucht van ruim 4 uur arriveerde we op Gran Canaria, waar het 25 graden was en de lucht strak blauw: en dat in december!

De koffers kwamen snel achter ons aan waarna we onze (huur)bus konden ophalen, een mooie witte Citroën Jumpy. Deze hadden we ook wel nodig want we waren niet van plan om stil te gaan zitten de komende dagen!

Een rit van ongeveer 30 min zou ons naar het resort moeten brengen, maar omdat iedereen ondertussen wel trek had en we alvast wat boodschappen moesten doen werd besloten om een tussenstop te maken bij een winkelcentrum. Het was iets na 12:00u lokale tijd, dus het eerste biertje kon ook best genuttigd worden! Dag 1 was namelijk een “relax” dag, de strijd zou de volgende dag pas losbarsten. Onder het genot van wat broodjes en een koud lokaal Cruzcampo biertje kwam ter sprake dat er voor de nieuwkomers toch een soort van ontgroening moest zijn. Zie hier het resultaat: Als nieuwkomer (en als veruit de jongste deelnemer) mag ik een verslag over onze reis schrijven.

Hierna vervolgde we onze reis naar onze uitvalsbasis voor de komende dagen: het prachtige 5-sterren Salobre Golf Resort. Het hotel en de villa's van het resort zijn tegen de rotsen op gebouwd en bieden een schitterend uitzicht op de twee 18-holes golfbanen van het resort, The Old Course en The New Course. Wij zouden verblijven in een 6-persoons villa met zwembad, 3 slaapkamers, 2 badkamers en alles wat je nodig hebt voor een luxe verblijf op een golf resort. De kamerverdeling verliep soepel op basis van “wie het eerst komt wie het eerst maalt”, zodoende konden we ons allemaal even opfrissen en klaarmaken om het eiland te gaan verkennen.

Het eerste tripje bracht ons naar het uitgestrekte zandstrand van Playa Del Inglés. Frans, onze vaandeldrager, dacht in de verte een tentje te zien waar we wel een drankje konden doen. Wat wij niet wisten (en Frans wel) was dat we een naaktstrand over moesten om daar te komen. Enigszins onder de indruk kwamen we aan bij het tentje en dronken we een biertje met onze voeten in het zand. Daarna volgde een wandeling over de boulevard. Arjan, die nog steeds onder de indruk was van wat hij zojuist had gezien, liep een levend standbeeld compleet omver, wat natuurlijk zorgde voor een hilarisch moment. Langs de boulevard is verder genoeg te beleven, er zijn meer dan genoeg restaurants en kroegen. Verder viel op dat Playa Del Inglés zich kenmerkt door een afwisselend straatbeeld: zeer nette panden afgewisseld met delen die hun beste tijd wel gehad hebben.

Toen het eenmaal avond was en Gertjan zich ook bij de troepen had gevoegd, besloten we om een hapje te gaan eten in Mogán, een heel leuk pittoresk havenstadje. We belandden bij een mooi restaurant met uitzicht op de haven. We zaten zelfs nog lekker buiten want in de avond werd het niet veel kouder dan 20 graden Celsius. Het eten was goed, de wijn vloeyde rijkelijk en de eerste speldenprijkes werden aan elkaar uitgedeeld: een mooie afsluiting van dag 1.

Dag 2

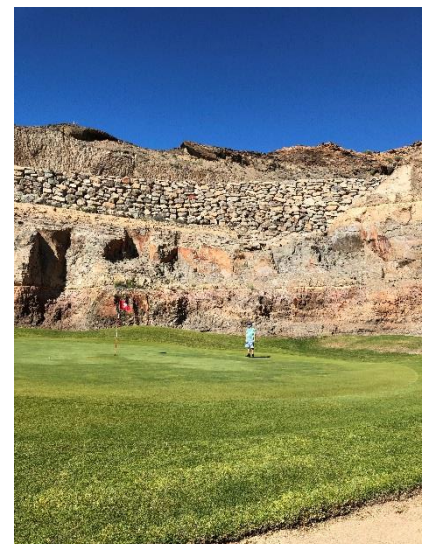
De nacht was niet voor iedereen vlekkeloos verlopen. Gertjan bleek op de bank geslapen te hebben want Eric-Jan had in de nacht al een leger verzameld om Gertjan wakker te houden. Frans, die vroeg op was gestaan en rustig beneden aan tafel was gaan zitten om wat dingen door te nemen schrok zich dood toen er ineens geluid van de bank af kwam. Desalniettemin begonnen we vol goede moed aan ons eerste ontbijt in de villa op dag 2. Het prachtige uitzicht op de golfbaan met de opkomende zon motiveerde ons allen. We zouden The New Course gaan spelen, de makkelijkste baan van de drie, volgens Frans. Buggy's zijn niet verplicht maar wel een aanrader, het is behoorlijk heuvelachtig. Omdat het niet te druk was speelden we in 2 "three balls" (Flight 1: Frans / EJ / GJ, Flight 2: William / Arjan / Roy). De baan lag er uitstekend bij en de greens waren zeer snel, helemaal ten opzichte van wat we gewend zijn in Nederland. Gertjan bleek hier het beste mee om te kunnen gaan, op de voet gevolgd door Roy en Frans. William en Arjan bleven in de middenmoot hangen en EJ, die overtraint was, kon niet aan de verwachtingen voldoen. Onder het genot van een borreltje en wat hapjes werd dag 1 op de golfbaan uitgebreid geanalyseerd aan het zwembad van de villa, gevolgd door een korte powernap, ik was tenslotte ook met "oudere" mannen op pad.

Gezien het feit dat we met allemaal sportliefhebbers waren werd besloten om voetbal te gaan kijken in Maspalomas. Dit konden we meteen combineren met een bezienswaardigheid: de vuurtoren van Maspalomas. In vergelijking met Playa Del Ingles is Maspalomas veel chiquer en netter, maar ondanks dat kun je er voor een redelijke prijs goed eten. We keken voetbal bij The 19th Hole (toepasselijk) en een paar uur later schoven we iets verderop aan bij de Italiaan. Er werd veel gelachen en de eerste complottheorieën deden al de ronde: Frans en William zouden traditioneel weer eens samenspannen en je moest zeker niet bij Frans en Gertjan in de flight want dat psychologische spel bracht je sowieso van je stuk. Dag 2 was een feit.

Dag 3

Gertjan had besloten om maar op de bank te blijven, helemaal gezien zijn koppositie na dag 1. Vandaag, historisch gezien ook wel Moving Day genoemd, gaan we op Anfi Tauro spelen, home course van professional Rafael Cabrera Bello. Anfi Tauro is echt een spectaculaire baan in een bijzonder landschap, het ligt tussen vulkanische rotsen en bergen, je hebt uitzicht op zee en er staan overal palmbomen. Er is zelfs 1 hole waarbij je via de rotsen op de green zou kunnen komen! De baan is daardoor zeer afwisselend en uitdagend en naar onze mening de mooiste van de 3 banen die we gespeeld hebben. Een buggy is hier zelfs verplicht. Ook op deze baan konden we weer in 2 flights van 3 spelen, deze keer ging Arjan bij Frans en Gertjan in de flight en kwam Eric-Jan bij William en Roy. Na een uitdagende 18-holes ronde bleek Gertjan niet met de rol van de favoriet om te kunnen gaan, hij zakte terug naar de 4^e plaats. Ook Roy had moeite met de baan en zakte naar plek 3. Frans bleef zeer steady spelen en bekleedde samen met William plek 1, die een van de grootste comebacks uit de geschiedenis van deze golf groep had. Dit alles op maar 1 punt voorsprong op Roy, die op zijn beurt weer 1 punt voorsprong

had op Gertjan. Ook onderin was de spanning om te snijden. EJ had een betere dag en wist enigszins uit het dal te klimmen, terwijl Arjan het slachtoffer was van de psychologische spelletjes in de horror flight met Frans en Gertjan, ook hier 1 punt verschil tussen de twee hekkensluiters. Moving Day deed zijn naam dus maar weer eens eer aan, dit belofde veel goeds voor de slotdag!

In de avond zijn we naar Puerto Rico gereden en vonden we een leuk straatje met wat restaurantjes die er goed uit zagen. We schoven aan bij een tapas restaurant waar we onder het genot van een rode wijn de finale om de Copa Libertadores, River Plate vs. Boca Juniors, keken. We hadden een leuke klik met de gastvrouw en we kregen na de mega schotels met tapas gerechten een borreltje van het huis, maar we moesten wel een hoed op voor de foto.... Ondanks alle spanningen voor de slotdag bezorgde dit slaapmutsje ons een goede nachtrust.

Dag 4

Decision day! Vandaag onderscheiden de mannen zich van de jongens. We gaan spelen op The New Course van het Salobre Golf Resort, naar het schijnt de moeilijkste baan van de 3. Ook hier is een buggy verplicht, de baan kenmerkt zich door zeer grote hoogteverschillen. Om de spanning er lekker in te houden speelden we in een flight van 4 (de titelkandidaten) en een flight van 2, waarin werd uitgemaakt wie de Rode lantaarndrager zou worden. Bonus voor EJ en Arjan was dat een leuke Zweedse dame hen vergezelde in de flight. Geruchten gaan dat ook dit onderdeel was van het complot van Frans en William.

De eerste holes gingen afwisselend, niemand stak er bovenuit, de spanning moest nog uit het lichaam. Met nog 5 holes te gaan besloten we om de tussenstand op te maken. William had een gat geslagen met Frans en Roy. Gertjan kon het niveau van dag 1 ook vandaag niet meer halen en was afgehaakt voor de titel. Ondanks het geslagen gat bracht de gedachte aan het groene jasje William weer enigszins in de problemen. Alsof het de laatste dag van de Ryder Cup was gingen Frans en William met maar 2 punten verschil beginnen aan hole 18.

“Rooky of the Year” Roy was nog te wisselvallig gebleken en bleef op een keurige 3^e plaats steken. Hole 18 was een niet al te lange par 5 met de green over het water. Complotten zouden hier niet meer helpen, het was nu every man for himself. Frans haalde alles uit de kast en lag met 2 slagen op randje green, terwijl William daar een slag extra nodig voor had. Frans wist uiteindelijk de hole zelfs met 2 slagen op William te pakken, waardoor even gedacht werd aan een play-off, wat een einde! Echter, op basis van Stableford wist William toch 1 puntje op Frans voor te blijven en had hij zeer knap zijn groene jasje weten te verdedigen. Ook voor 2018 zal zijn naam dus weer bijgeschreven worden, well done!

De prijsuitreiking volgde aan het zwembad bij de villa: 1) William, 2) Frans, 3) Roy, 4) Gertjan, 5) Eric-Jan, 6) Arjan.

Het zat er helaas weer bijna op! Omdat het havenstadje Mogán de beste indruk op ons had achtergelaten gingen we daar heen om voor de laatste keer een hapje te eten. Op weg daar naartoe bleek Frans nog niet helemaal over zijn verlies in de finale te zijn: hij nam de verkeerde afslag en besloot vervolgens midden op de weg te keren. Toen de koplampen van beide kanten steeds dichterbij

kwamen, sprak William de geruststellende woorden: "Ik zou ff opschieten Frans". Met een manoeuvre die je normaal alleen in films ziet wist Frans de tegemoetkomende auto's toch te ontwijken en vervolgde we onze weg naar Mogán.

Deze keer zaten we bij een Bistro gerund door een Nederlandse eigenaar. Het eten en de wijn waren weer top, een goede afsluiter van een mooie golftrip. Thuis in de villa hadden we nog een lekker afzakkertje en kwamen de laatste mooie verhalen naar boven. Over 1 ding waren we het allemaal eens: deze traditie blijven we graag voortzetten met de hulp van Golftrip4u!

Golftrip4u en mede deelnemers, hartstikke bedankt voor de mooie reis, gezelligheid en competitie, tot volgend jaar!

Roy Broeren